

Πρεβεζάνικα Χρονικά

Αρ. 31-32 (1995)

ΠΡΕΒΕΖΑΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ, 31-32 (1995)

Ο Βίδας

Γιώργος Καβάγιας

Copyright © 2022, Γιώργος Καβάγιας

Άδεια χρήσης [Creative Commons Αναφορά 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Καβάγιας Γ. (2022). Ο Βίδας. *Πρεβεζάνικα Χρονικά*, (31-32), 81-96. ανακτήθηκε από <https://ejournals.epublishing.ekt.gr/index.php/prevchr/article/view/29439>

Ο Βίδας

Διήγημα
του ΓΙΩΡΓΟΥ ΚΑΒΑΓΙΑ

Στη μικρή παραθαλάσσια πόλη, όπου παραθέριζα ένα καλοκαίρι, συχνά τύχαινε να παραβρίσκομαι σε συζητήσεις ανάμεσα σε ντόπιους, καθώς και σε αφηγήσεις, γύρω από ιστορίες που συνέβηκαν πρόσφατα και παλιότερα, συνήθως σκαμπρόζικες, με ήρωες είτε ντόπιους, είτε περαστικούς, παραθεριστές κι άλλους. Η γνωριμία με τους ντόπιους, δεν στάθηκε ποτέ δύσκολη. Άνθρωποι ανοιχτόκαρδοι, έτοιμοι ν' ανοίξουν κουβέντα με το διπλανό τους, αποτελούσαν πηγή πληροφοριών για οτιδήποτε.

Οι αφηγήσεις, δεν είχανε τόσο το χαρακτήρα κουτσομπολιού, όσο τη διάθεση για γέλιο. Κι αυτοί οι άνθρωποι, είχαν το χάρισμα να γελάνε εύκολα. Μόλις νύχτωνε λοιπόν, την άραξα σε κάποιο καφενείο, έπιανα κουβέντα κι άκουγα.

Ένα βράδυ, παραβρέθηκα σε μια τέτοια αφήγηση, η οποία γινότανε συνεταιρική, αφού όλοι της παρέας συνεισέφεραν, ο καθένας με τις δικές του πληροφορίες, ώστε η τελική εκδοχή να είναι ένα ενδιαφέρον περιστατικό. Θα προπαθήσω να συνθέσω τα γεγονότα χάριν του αναγνώστη, με όσες λεπτομέρειες συνέρρευσαν από τους συμπαθέστατους εκείνους αφηγητές. Κι αρχίζω.

Το καλοκαίρι του 1983, νομίζω, ξανάρθε στην πόλη κι ένα ζευγάρι κάθε άλλο παρά ταιριαστό. Εκείνη νεότατη, αρκετά όμορφη. Εκείνος πολύ ηλικιωμένος, απόστρατος αξιωματικός. Είχε ελαττωμένη ακοή, πιο πολύ, όμως, ελαττωμένο λογικό που, καθώς έλεγαν, ήτανε και τα δύο, μάλλον αποτέλεσμα πολεμικών συγκυριών!

Γόνος αυτός, οικογένειας τοιφλικάδων και στρατιωτικών, καταγόμενης από κάποιο χωριό της γύρω περιοχής, βρέθηκε στον πόλεμο του '40 ανθυπολοχαγός στην υπηρεσία ανεφοδιασμού και δεν έπιασε ποτέ όπλο όσο κράτησε ο πόλεμος. Βρισκότανε διαρκώς, πολύ πίσω απ' την πρώτη γραμμή και θα την έβγαζε ακίνδυνα ως το τέλος, όπως τόσοι άλλοι που καυχώνται ότι πήγαν στον πόλεμο, αλλά παραλείπουν να πουν ότι αυτό έγινε μέσα σε επιταγμένα σπίτια με όλες τις ανέσεις τους ή στη χει-

ρότερη περίπτωση, μέσα σε υπόγεια, καλά προφυλαγμένοι από οβίδες και βόμβες. Δεν λέμε βέβαια για τους μεγάλους, επιτελείς και άλλους, που την περνούσαν κοιτάζοντας μέσα σε μεγάλες πόλεις, σα να μη συνέβανε τίποτε, ή στην Αθήνα όπου πήγαιναν και σε χορούς.

Έλα όμως που η τύχη εγκατέλειψε τον αξιωματικό μας, όταν μπήκαν οι Γερμανοί στον πόλεμο. Τα Στούκας δεν αστειεύονταν. Έτσι, μια μέρα στο χωριό που βρισκόταν, πολύ πίσω ως συνήθως από το μέτωπο, έγινε μια συγκέντρωση στρατευμάτων, οι γερμανοί καθώς φαίνεται το έμαθαν κι έστειλαν ένα σμήνος Στούκας, τα οποία, μόλις έφτασαν, αρχίσανε να βουτάνε πολυβολώντας και ν' αμολάνε τις βόμβες τους.

Ο ήρωάς μας τα χρειάστηκε. Δεν είχε ξαναβρεθεί σε τέτοια κόλαση. Τα βουπιτά των Στούκας συμπλήρωναν τον ορυμαγδό των εκρήξεων, οι οποίες διαδέχονταν η μία την άλλη ασταμάτητα. Βόμβες έπεφταν παντού, γκρέμιζαν σπία, τίνάζαν τα πάντα στον αέρα, σκοτώναν ανθρώπους και ζώα. Ο ανθυπολοχαγός μας, βρισκότανε στο γραφείο του όταν άρχισε η επιδρομή. Πριν προλάβει να κατεβεί στο ισόγειο για να κωθεί κάτω από κανένα κρεβάτι, όπως γινότανε συνήθως στο βαρβαρισμό σε κατοικημένες περιοχές, μία βόμβα έπεσε πολύ κοντά και από τη δόνηση, η σκεπή του σπιτιού κατέρρευσε. Ο ανθυπολοχαγός, περνούσε εκείνη τη στιγμή, κάτω από την κάσα της πόρτας του γραφείου του. Έτσι, γλύτωσε, για να φτάσει μέσα σε δευτερόλεπτα σ' ένα κρεβάτι στο ισόγειο και να καταδυθεί.

Τα διαβολικά σφυρίγματα των βομβών που έπεφταν, ανακατεμένα με τις εκρήξεις και τα ουρλιαχτά των ανθρώπων, του τρυπούσαν τ' αφτιά. Καινούργια βόμβα έπεσε, αυτή τη φορά στο δρόμο, έξω σχεδόν απ' το σπίτι, το οποίο τραντάχτηκε συθέμελα και πληγωμένο ήδη από την προηγούμενη βόμβα, δεν άντεξε και κατέρρευσε ολόκληρο. Τον έσωσε το κρεβάτι.

Ο βομβαρδισμός συνεχίστηκε λίγα λεπτά ακόμη. Τα Στούκας έριξαν όλες τις βόμβες τους, άδειασαν και τα πολυβόλα τους κι έφυγαν. Τον έβγαλαν από τα ερείπια μετά από μερικές ατέλειωτες ώρες. Δεν τραυματίστηκε. Μόνο, από τις εκρήξεις, του έμεινε ένα βουπιτό στ' αφτιά, μαζί με ελαφρά βαρικοϊα, κοινώς κουφαμάρα. Αλλά το σοκ από την τρομάρα του, καθώς ήταν άμαθος σε τέτοια, άφησε τα σημάδια του στο μυαλό του, που για να πούμε και την αλήθεια, δεν ήτανε δα και σοί, εξαρχής.

Μετά την απελευθέρωση, μονιμοποιήθηκε στο στρατό και υπηρέτησε πολλά χρόνια, κι αποστρατεύτηκε σε μεγάλη ηλικία με το βαθμό του ταγματάρχη. Δεν έχανε δε ευκαιρία, ν' αφηγείται τη μεγάλη και μοναδική του περιπέτεια. Κι όσο το χρονικό διάστημα από το ηρωικό περιστατικό μεγάλωνε, τόσο μεγάλωνε στην αφήγηση και η ηρωική του συμπεριφορά τις στιγμές εκείνες. Έφτασε μάλιστα να λέει πως “όρθιος στο δρόμο, μ' ένα Μπρέν ανά χείρας, αντιμετώπισε μόνος του τα σιδερένια όρνεα που ορμούσαν από τον ουρανό να τον κατασπαράξουν”!...

Ηλικιωμένος, συνταξιούχος πια, θέλησε να παντρευτεί. Αναζήτησε νύφη από τα μέρη του. Την ήθελε σχετικά νέα και ωραία, ταιριαστή, με το βαθμό του και τη δόξα του. Φυσικά δεν θα τον έπαιρνε καμία νέα, ωραία και ευκατάστατη. Όμως, με το πλεονέκτημα της μεγάλης περιουσίας που κληρονόμησε, βρήκε κάποια, αρκετά νέα και ωραία πλην πτωχή, που έστεργε να τον συντροφέψει εις το υπόλοιπον του βίου

του, ελπίζουσα, καταφανώς, πως σύντομα θα την άφηνε μόνην και πλουσίαν.

Όχι πως αυτή δε λιγουρευότανε, όταν γύρω της έβλεπε άλλα ζευγάρια, πιο ταιριαστά, να χαϊδεύονται και να φιλιούνται, ιδιαίτερα στην πλάζ, όπου και η ίδια με ευχαρίστηση έδειχνε τα κάλλη της.

Οι άνδρες, την πρόσεχαν, φυσικά και της έριχναν πονηρές ματιές. Αυτή ανταπέδιδε με τρόπο όχι τόσο ενθαρρυντικό. Υπήρχε πάντα δίπλα και το μαντρόσκυλο, ο σύζυγος, να φυλάει τη στάνη. Κουτοπόνηρος καθώς ήταν, δεν του ξέφευγαν κάτι χαμογελάκια της νέας συμβίας του που, αν μη τι άλλο, έδειχνε πόσο κολακευότανε από τα αρπαχτικά βλέμματα των ανδρών. Αλλά μέχρι εκείνο το καλοκαίρι που συνέβη το επεισόδιο που αφηγούμαστε, εκείνη δεν είχε θελήσει ή δεν είχε μπορέσει να ενδώσει προχωρώντας από το τηλεφλέρι με τα μάτια, σε πιο κοντινές καταστάσεις. Ίσως ήτανε και κάπως νωρίς ακόμη, αφού δεν είχε περάσει παρά μόνο ενάμισι χρόνος από το γάμο.

Στην πόλη, έκανε τις διακοπές του και κάποιος Λευτέρης, γνωστός στους ντόπιους, γιατί εκεί είχε περάσει τα εφηβικά του χρόνια εξαιτίας του πατέρα του, δημόσιου υπαλλήλου που υπηρέτησε εκεί λίγα χρόνια. Είχε γνωστούς και φίλους παλιούς συμμαθητές του κι ένιωθε σα στον τόπο του. Κάθε καλοκαίρι λοιπόν, τον ξαναβλέπανε. Ήτανε γύρω στα τριάντα, εύσωμος και συμπαθητικός. Πολύ έξυπνος αλλά αλλοπρόσαλλος στη συμπεριφορά. Τόσο, που του είχανε κολλήσει το παρατσούκλι "βίδας". Όχι πως ήταν ανισόρροπος ο άνθρωπος. Απλώς το "βίδας" δικαιολογούσε στους ντόπιους τον αυθορμητισμό του και τη μανία του να κάνει φάρσες. Τον συμπαθούσαν όλοι.

Η Μαρίτσα, όπως έλεγαν την ηρωίδα μας, είχε προσέξει από το προηγούμενο καλοκαίρι, πως την κοίταγε ο Λευτέρης και της έστελνε χαμόγελα. Κι ήτανε μάλλον σίγουρη, ότι αυτός είχε στείλει μ' έναν πιτσιρίκο το σημείωμα που έγραφε "Θέλω να σε δω, Λ". Αυτή δεν έδωσε απάντηση κι αυτός δεν πρόλαβε να επιμείνει, γιατί στο μεταξύ, το ζεύγος έφυγε.

Μεσολάβησε ένας χρόνος και κόντευε να ξεχάσει το πρόσωπό του, έτσι όπως μπερδεύονταν με άλλα ανδρικά πρόσωπα που είχε προσέξει και όλα μαζί, αποτελούσαν πια μια συγκεχυμένη εικόνα.

Όμως, την πρώτη μέρα που βρέθηκε στην πλάζ το καλοκαίρι που λέμε, τον είδε νάρχεται από μακριά, ψάχνοντας με το βλέμμα. Όταν έφτασε αρκετά κοντά, τα βλέμματά τους συναντήθηκαν. Αυτός στάθηκε και τη χαιρέτησε κουνώντας με τρόπο το χέρι. Αυτή χαμογέλασε και γύρισε το βλέμμα αλλού. Όμως δεν κρατήθηκε και ξανακοίταξε. Εκείνος είχε καθήσει στην άμμο, μερικά μέτρα πιο κει και φαινότανε να την απολαμβάνει με τα μάτια. Αυτή γύρισε προς τη θάλασσα κι έκανε πως δεν τον πρόσεχε, αλλά ένιωθε σ' όλο της το κορμί το κοίταγμά του. Μια γλυκιά ταραχή τη διαπέρασε.

Εκείνη την ημέρα δεν έγινε τίποτε άλλο. Ούτε και την επομένη, ούτε την παράλληλη. Απλώς, όταν συντανιόντουσαν κάπου κοίταγε ο ένας τον άλλο με διαρκώς αυξανόμενη ένταση. Αυτή καταλάβαινε πια πως η παρουσία του την αναστάτωνε. Δεν τολμούσε όμως να του δώσει περισσότερο θάρρος, να του επιπρέψει νάρθει να της μιλήσει. Ίσως ήτανε και ζήτημα ευκαιριών. Ο σύζυγος φύλαγε διαρκώς, σωστός κέρβε-

ρος.

Ο Λευτέρης απ' τη μεριά του, ένιωθε όλο και πιο έντονη την ανάγκη να βρεθεί κοντά της.

Η ευκαιρία ήρθε από πάνω, ψηλά. Πώς λέμε "έπεσε απ' τον ουρανό"; Κάπως έτσι. Θα δείτε.

Ένα βράδυ, αργά, ο Λευτέρης, μη έχοντας τίποτε καλύτερο να κάνει, αποτραβήχτηκε στο δωμάτιο του ξενοδοχείου όπου έμενε, ξάπλωσε, έσβησε και το φως και περίμενε να τον πάρει ο ύπνος. Όπως και τα προηγούμενα βράδια, σκεφτότανε την ωραία της πλάζ, μ' εκείνο τον ηλίθιο γέρο-σύζυγο, που και μόνο η παρουσία του δίπλα της, τον έκανε να τη θέλει πιο πολύ.

Ξαφνικά, ένας γδούπος από πάνω τον τάραξε. Κοίταξε ασυναίσθητα το ταβάνι. Άκουσε κάτι βήματα σιγανά και ξαφνικά πάλι το γδούπο. Κάτι σαν κάποιος να χοροπηδούσε με γυμνά πόδια. Κατόπιν πάλι σουχία.

Ο ύπνος άρχισε να βαραίνει τα βλέφαρά του. Όμως εκεί που κόντευε να τον πάρει, καινούργιοι γδούποι, απανωτοί αυτή τη φορά κι άλλοι θόρυβοι, χτυπήματα, σαματάς.

"Αν διαρκέσει αυτό, πάει ο ύπνος", σκέφτηκε ο Λευτέρης.

Μεσολάβησε ένα διάστημα σουχίας, στο οποίο προσπάθησε να χαλαρώσει, αλλά η φασαρία ξανάρχισε.

- Ε, αυτό δεν υποφέρεται πια, είπε δυνατά και θυμωμένος σηκώθηκε, αποφασισμένος να δώσει ένα μάθημα στον αναιδή που δε σεβότανε την κοινή σουχία.

Έβαλε το παντελόνι του και με το φανελάκι, βγήκε στο διάδρομο, ανέβηκε στον παραπάνω όροφο, βρήκε το αντίστοιχο με το δικό του δωμάτιο και έστησε αυτή στην πόρτα του.

Σε λίγο οι θόρυβοι ξανακούστηκαν. Δεν του έμεινε καμία αμφιβολία πως από δω ερχόντουσαν. Αποφασισμένος, χτύπησε την πόρτα. Πέρασαν μερικά δευτερόλεπτα με σουχία. Ξαναχτύπησε δυνατώτερα. Βήματα ακούστηκαν και η πόρτα άνοιξε. Κι εκεί που ο Λευτέρης ετοιμαζότανε να εκτοξεύσει το θυμό του, έμεινε έτσι, με το στόμα ανοιχτό. Στο άνοιγμα της πόρτας, στεκότανε... εκείνη, η οποία τον κοιτούσε το ίδιο έκπληκτη και μ' ανοιχτό το στόμα. Ω! θεία έκπληξη. Προς στιγμήν, έχασε τη λαλιά του. Τέλος ξεροκατάπιε και κατανικώντας την ταραχή του, είπε όσο πιο ήρεμα μπορούσε:

- Μένω από κάτω ακριβώς. Άκουσα παράξενους θορύβους κι ανέβηκα να δω μήπως κινδυνεύετε...

- Πολύ ιπποτικό εκ μέρους σας κύριε..., είπε εκείνη με υποχρεωτικό αλλά και αμηχανίας χαμόγελο.

- Λευτέρης... Λευτέρης Νικολόπουλος, συστήθηκε με μισή φωνή εκείνος.

- ... κύριε Λευτέρη, ένα κουνούπι είναι και δεν μπορώ να το χτυπήσω, συμπλήρωσε με παράπονο αυτή. Δε θα μπορέσω να κοιμηθώ αν δεν...

- Ο σύζυγός σας; ρώτησε αθώα τάχα ο Λευτέρης.

- Έχει μείνει κάτω να δει την ταινία στην τηλεόραση και θ' αργήσει, έκανε αυτή με ύφος που πρόδινε πλήξη. Εμένα δε μ' άρεσε, βαρέθηκα, νύσταζα κιόλας. Αλλά το κουνούπι...

Ο Λευτέρης, ξαναβρίσκοντας την αυτοκυριαρχία του, αντέδρασε αμέσως με χιούμορ.

- Κουνούπι; Πού είναι, να το φάω; είπε κι απότομα προχώρησε μέσα.

Αυτή ασυναίσθητα παραμέρισε, αφήνοντάς τον να φτάσει ως τη μέση του δωματίου. Ο Λευτέρης κοίταξε γύρω στους τοίχους, τα έπιπλα, μήπως διακρίνει το κουνούπι. Τέλος, το βλέμμα του σταμάτησε πάνω της. Τώρα μόλις πρόσεξε ότι αυτή φορούσε μόνο ένα ημιδιαφανές νυχτικό με τιράντες, που άφηνε να διακρίνονται τα κάλλη της. Ανατριχίλες διέτρεξαν όλο το κορμί του. Σάλια μαζεύτηκαν στο στόμα του.

- Δεν το βλέπω, είπε με σβησμένη φωνή και παραλίγο να πνιγεί από τα σάλια του.

Αυτή έσιαξε με μια χαριτωμένη κίνηση το νυχτικό της, που η μία τιράντα του είχε μισοπέσει και κοιτάζοντας γύρω, πήγε από την άλλη μεριά του κρεβατιού κι έσκυψε να μαζέψει μια μυγοσκοτώστρα που ήταν πεταμένη πάνω του. Στο μεταξύ, είχε κι αυτός πλησιάσει στο κρεβάτι, είχε δει τη μυγοσκοτώστρα, κι έσκυψε να την πιάσει. Το πρόσωπό του άγγιξε τα μαλλιά της που είχαν πέσει στι πλάι, αποκαλύπτοντας το λεπτό, προκλητικό σβέρκο της. Λίγο ακόμα και θα τη φιλούσε εκεί. Αυτή ανασήκωσε το πρόσωπό της. Οι μύτες τους παραλίγο ν' ακουμπήσουν. Κοιτάχτηκαν. Ο Λευτέρης ένιωσε να παραλύει. Είχε μπροστά του ένα ουρί του παραδείσου, με ροζ σάρκα, αφράτη, που ακτινοβολούσε ευωδιαστή κι από κάτω ένα κρεβάτι... Ω! μεγαλοδύναμε Θεέ, ή μάλλον ω! διάβολε, τι να κάνει τώρα;... Όμως σχεδόν αμέσως, αυτή ορθώθηκε και μαζί ορθώθηκαν τα στήθια της, γεμάτα, νεανικά, ωραία...

- Κάπου εδώ θα είναι, είπε.

- Ποιο; ρώτησε χαζά αυτός, έχοντας ξεχάσει τι γυρεύανε!

- Μα, το κουνούπι καλέ, έκανε αυτή παιχνιδιάρικα.

Ο Λευτέρης δεν ήταν άπειρος με τις γυναίκες, αλλά τέτοιο πράγμα, του συνέβαινε πρώτη φορά.

- Νάτο, είπε αυτή, δείχνοντας σ' ένα σημείο στον τοίχο.

Πλησίασε προσεκτικά και σήκωσε τη σκοτώστρα.

- Σιγά, μη το τρομάξετε, ψιθύρισε αυτός.

Και πράγματι, το κουνούπι απογειώθηκε κι άρχισε να κόβει βόλτες γύρω τους. Αυτός δοκίμασε να το χουφτώσει. Άπλωσε επανειλημμένως κι απότομα το χέρι του, στριφογυρίζοντας κατά πώς τον πηγαίνανε τα ζικ-ζακ του κουνουπιού.

Στην τρίτη προσπάθεια, το χέρι του προσγειώθηκε πάνω στο στήθος της κι από κερτημένη ταχύτητα, το φούχτωσε. Ένωσε τη σάρκα της, ζεστή, χυμώδη, πολύ γλυκιά. Ένας ηδονικός πόνος τον διαπέρασε. Κόπηκε η ανάσα του. Η καρδιά του κλώτσησε σαν πόδια επιβήτορα που ετοιμάζεται να εκτελέσει το χρέος του προς την ωραία φοράδα. Αυτή έβγαλε μια μικρή κραυγή και τραβήχτηκε απότομα, γελώντας κακιοστά και φωνάζοντας:

- Μα δεν είμαι εγώ το κουνούπι...

- Συγγνώμην, δεν τόθελα, ψέλλισε αυτός.

- Νάτο, νάτο, τραγούδησε αυτή δείχνοντας το κρεβάτι.

Πραγματικά, το κουνούπι είχε καθίσει στο ένα από τα δύο μαξιλάρια.

- Δώστε μου να δοκιμάσω εγώ, είπε αυτός και της πήρε τη σκοτώστρα. Πλησίασε

κι απότομα την κατέβασε. Το πέτυχε.

- Μπράβο... μπράβο, χειροκρότησε εκείνη και χοροπήδησε σαν παιδάκι. Τα στήθη της χοροπήδησαν κι αυτά, κάνοντας το Λευτέρη να γουρλώσει πάλι τα μάτια και να μη μπορεί να σκεφτεί τίποτε.

- Είστε σπουδαίος, του είπε. Ευχαριστώ πολύ. Και πλησιάζοντας το Λευτέρη που είχε ορθωθεί και στεκότανε μαρμαρωμένος, του έσκασε γρήγορα ένα φιλί στο μάγουλο!

- Τώρα θα μπορέσω να κοιμηθώ, ξανάπε αυτή.

Ο Λευτέρης άρχισε να συνειδητοποιεί την κατάσταση. Έπρεπε να φύγει. Τον έδιωχνε, μάλλον. Με αργές κινήσεις, σαν υπνωτισμένος, έφτασε στην πόρτα, ενώ αυτή τον ακολουθούσε. Γύρισε καθώς έβγαινε, της είπε ένα λιγωμένο "καληνύχτα" και πήγε προς τη σκάλα, ενώ εκείνη έκλεινε την πόρτα.

Ξάπλωσε στο κρεβάτι του, αλλά πού ύπνος. Κλωθογύριζε στο νου του όλη τη σκηνή. Η φαντασία του αρνιότανε να περιοριστεί στα γεγονότα και προχωρούσε σε όσα θα μπορούσαν να γίνουν και δεν έγιναν... Τι κρίμα, να τελειώσει τόσο γρήγορα. Ένιωθε σαν ένας πεινασμένος που του δώσανε να δοκιμάσει μια πηρουριά φαί, ίσα ίσα για να μεγαλώσει η όρεξή του κι ύστερα του απαγόρεψαν να φάει. Μέμφονταν τον εαυτό του για την απερισκεψία του να σκοτώσει το κουνούπι με την πρώτη. Τι βλάκας! Θα μπορούσε τάχα να κάνει πως προσπαθεί να το σκοτώσει και να καθυστερήσει πολύ την εκτέλεση και ποιος ξέρει τι μπορούσε να προκύψει... Βέβαια, υπήρχε και ο φόβος να γυρίσει ο σύζυγος και τρέχα γύρευε τι θα γινότανε. Κι αυτή... Δεν έδειξε να πειράχτηκε που της γράπωσε το βυζί. Γελούσε. Τι όμορφη που ήταν. Την έφερνε με τη φαντασία του μπροστά του, δίπλα του, στο κρεβάτι κι έλιωνε. Ένιωσε το αίμα του να χτυπάει σφυριές στις αρτηρίες του, στο κεφάλι του. Στριφογύρισε ξανά και ξανά στο κρεβάτι, προσπαθώντας να ηρεμήσει, να τη βγάλει απ' το μυαλό του, να κοιμηθεί. Η ώρα περνούσε. Άκουσε τον άντρα της που μπήκε. Το βρωμόγερο. Δεν άντεχε να τον φαντάζεται να ξαπλώνει δίπλα της, να νιώθει τη ζεστασιά του αφράτου κορμιού της, να την ακουμπάει... Το κεφάλι του πήγαινε να σπάσει... Α! θα τρελαθώ, σκέφτηκε.

Χαράματα σχεδόν, τον πήρε επιτέλους ο ύπνος.

* * *

Την επομένη, ως συνήθως, βρέθηκαν όλοι στην πλαζ. Τα μάτια του Λευτέρη, πρησμένα από την αϋπνία, δεν ξεκολλούσαν από πάνω της. Τον κοιτούσε κι αυτή. Οι γύρω, το πήρανε χαμπάρι. Κάτι γνωστοί του, του κλείνανε το μάτι με νόημα.

Σε λίγο, αυτή μπήκε στη θάλασσα και ακολούθησε ο σύζυγος. Μπήκε κι ο Λευτέρης. Ανοίχτηκαν κάμποσο, ενώ ο ταγματάρχης έμεινε στα ρηχά. Δεν ήξερε κολύμπι και αρκείτο να μένει στο νερό με τις ώρες, πιστεύοντας ότι αυτό του προσέδινε σφρίγγος!

Ο Λευτέρης την πλησίασε σιγά-σιγά. Τα κεφάλια τόσων ανθρώπων που κολυμπούσαν γύρω, τους κάλυπταν αρκετά. Με μερικές απλωτές, βρέθηκε πλάι της. Χωρίς περιστροφές, ψύχραιμος κι αποφασιστικός σήμερα, της είπε με φωνή που γαργάριζε απ' το νερό που μπαινόβγαινε στο στόμα του:

- Μαρίτσα σ' αγαπώ!

Ο πληθυντικός είχε καταργηθεί απότομα. Αυτή δεν απόρησε μάλλον για το "σ' αγαπώ".

- Πώς ξέρεις τ' όνομά μου; τον ρώτησε παιχνιδιάρικα.

- Δεν ήταν δύσκολο να το μάθω... Σ' αγαπώ, της ξανάπε με πάθος.

- Ε! κι εγώ σ' αγαπώ. Ιδιαίτερα μετά το χθεσινοβραδινό σου κατόρθωμα, έκανε γελώντας εκείνη.

- Μην παίζεις μαζί μου. Σε λατρεύω, επέμεινε εκείνος.

- Έτσι ξαφνικά;... Τα παραλές.

- Θα σε πνίξω... Μόνο έτσι θα γλιτώσω από σένα.

- Μην είσαι τόσο απότομος.

- Εσύ; Τι νιώθεις;

- Ε, τι να νιώθω. Μ' αρέσεις, δε μπορώ να πω. Όμως σκέψου... Είμαι παντρεμένη, το ξέρεις σίγουρα, είπε αυτή με κάποιο σοβαρό τόνο στη φωνή.

- Και τι μ' αυτό; Εγώ, ένα ξέρω. Ψες δεν κοιμήθηκα εξαιτίας σου. Σε σκεφτόμουν όλη τη νύχτα.

- Δε φταίω εγώ.

- Φταις.

- Εγώ; Σε τι;

- Μου έδωσες θάρρος... με τα μάτια σου... με τα χαμόγελά σου. Τι να κάνω τώρα που δε μπορώ να ζήσω χωρίς εσένα...

- Όλοι έτσι λένε όταν ερωτεύονται.

- Θα σε απαγάγω, είπε αυτός άγρια.

- Θα το μετανιώσεις, έκανε αυτή ναζιάρικα.

Κολυμπούσαν πλάι-πλάι και καθώς ήταν άπατα, κουνούσαν χέρια και πόδια διαρκώς, για να κρατηθούν στον αφρό και αναπόφευκτα έγγιζαν ο ένας τον άλλον. Και ξαφνικά, αυτός την αγκάλιασε και κόλλησε τα χείλη του στα δικά της.. Αυτή έκανε κάτι κινήσεις σαν να ήθελε να ξεφύγει, αλλά αφέθηκε τελικά και κρατώντας την αναπνοή της, βυθίστηκε μαζί της και το νερό τους σκέπασε... Όταν ξαναβγήκαν στην επιφάνεια, μετά από κάμποσα δευτερόλεπτα, όχι πια αγκαλιασμένοι, αυτή είχε την έκφραση ανθρώπου που πνίγεται. Έβηχε κιόλας. Έκανε αδέξιες απλωτές. Αυτός τη βοήθησε να επιπλεύσει.

- Πες μου τουλάχιστον, της είπε ανάμεσα στο λαχάνιασμά του, ότι δεν θα ξανακάνεις έρωτα μαζί του όσο θα βρίσκεστε εδώ, φέτος... Δε μπορώ να σε νιώθω στην αγκαλιά του.

- Είσαι πολύ απαιτητικός, είπε αυτή βήχοντας ακόμα.

- Είμαι τρελός για σένα... Θα μου το υποσχεθείς;

- Ποιο;

- Αυτό που σου ζήτησα.

- Ενιάξει, του απάντησε για να σταματήσει τη συζήτηση. Και με κάποια λύπη στη φωνή, πρόσθεσε: Δεν είναι μεγάλο πρόβλημα... Ούτως ή άλλως....

- Τι θες να πεις, επέμεινε αυτός κοιπάζοντάς την εξεταστικά. Και μην παίρνοντας απάντηση, συμπλήρωσε μόνος του: Ότι δεν κάνετε έρωτα;

- Κάνουμε, λίγο σπανίως, είν' αλήθεια..., απάντησε εκείνη και η λυπημένη έκφραση δεν έλεγε να φύγει απ' το βλέμμα της.

- Αγάπη μου, έκανε εκείνος και πήγε πιο κοντά της.

- Τραβήξου σε παρακαλώ, τον αποπήρε εκείνη απωθώντας τον. Μας κοιπάνε, θα γίνει σκάνδαλο...

- Πώς θα σε δώ; Της είπε με λαχτάρα.

- Δεν ξέρω.

- Θέλεις;

- Θέλω, του απάντησε με ύφος παιχνιδιάρικο, πάλι.

- Πότε; Πού; επέμεινε αυτός.

- Α! Μην με ζαλίζεις. Δεν μπορώ να σκεφτώ. Θα δούμε. Έχουμε καιρό... Φύγε τώρα... Βλέπω τον άνδρα μου να με ψάχνει.

Πραγματικά, ο ταγματάρχης, στα ρηχά, είχε σηκωθεί όρθιος και κοίταζε γύρω, σκιάζοντας με το χέρι τα μάτια του.

- Φύγε... φύγε.

- Σ' αγαπώ, της είπε πάλι ο Λευτέρης και χάθηκε κάτω απ' το νερό για ν' αναδυθεί δέκα μέτρα πιο εκεί, ενώ αυτή πήρε την άγουσα προς την ακτή.

Η υπόλοιπη μέρα πέρασε χωρίς να ξαναϊδωθούν. Η σκέψη του Λευτέρη όμως, βρισκότανε διαρκώς κοντά της. Ήτανε σίγουρα τρελά ερωτευμένος μαζί της και το παρατσούκλι "βίδας" δεν του το είχανε κολλήσει άδικα. Δεν θα ήταν αφύσικο ό,τι κι αν έκανε για να το δικαιώσει.

Η νύχτα ήρθε, γλυκιά, φέροντας τη δροσιά της στους ταλαιπωρημένους από τη ζέση ανθρώπους. Μόνο στο Λευτέρη δεν είχε κατευναστική επίδραση. Τουναντίον. Όσο νύχτωνε, τόσο ο εκνευρισμός του εντεινόταν. Στο δωμάτιό του, όπου είχε πάει κατά τις έντεκα γιατί δεν είχε όρεξη να κάνει τίποτ' άλλο, κατάστρωνε σχέδια για το πώς θα τη δει μόνη της. Τους άκουσε να μπαίνουν. Βγήκε στο μπαλκόνι, κι έστησε αφτί. Ομιλίες ερχόντουσαν από πάνω, αλλά δεν ξεχώριζε λόγια. Η φωνή της, χτυπούσε τ' αφτιά του και μετατρέπονταν σε βασανιστή που μαστίγωνε την καρδιά του. Τον έπιασε ανυπομονησία. Έτρεμε.

Χωρίς να σκεφτεί άλλο, ανέβηκε στο κάγκελο του μπαλκονιού κι αρπάχτηκε από το πάνω μπαλκόνι. Ευκίνητος καθώς ήτανε, δε δυσκολεύτηκε να σκαρφαλώσει εκεί. Η μπαλκονόπορτα ήταν ανοιχτή, με την ημιδιάφανη κουρτίνα απλωμένη. Μπορούσε να δει μέσα χωρίς να τον βλέπουν εκείνοι, αφού έξω ήταν σκοτεινά.

Το δωμάτιο, όπως και το δικό του, ήταν ευρύχωρο μ' έναν μικρό προθάλαμο. Στους τοίχους, μερικά κάδρα με φωτογραφίες τοπίων.

Είδε τον ταγματάρχη να γδύνεται, να μένει με τα εσώρουχα και να κάθεται στο κρεβάτι ενώ αυτή μιλούσε απ' το λουτρό, όπου σίγουρα έκανε μπάνιο γιατί ακουγότανε το ντους.

Κάποιος χτύπησε την πόρτα τους. Ο ταγματάρχης φώναξε "εμπρός", η πόρτα άνοιξε και μπήκε ένας γκρούμ, κουβαλώντας ένα δίσκο μ' ένα φλιτζάνι που άχνιζε.

- Το χαμόμηλο που παραγγείλατε, είπε.

Άφησε το φλιτζάνι στο κομοδίνο κι έφυγε.

- Φέρανε το χαμόμηλο; ρώτησε η φωνή της Μαρτίσας απ' το λουτρό.

Ο ταγματάρχης είπε ναι, έβαλε ζάχαρη κι άρχισε να ρουφάει το χαμόμυλο. Σε λίγο, βγήκε αυτή τυλιγμένη με την πετσέτα. Την ξετύλιξε, την έριξε κάπου κι αναζήτησε τη ρόμπα της. Η γύμνια της φάνηκε τόσο εκθαμβωτική, που για μια στιγμή, θάλεγε κανείς πως στο μισοφωτισμένο δωμάτιο, βγήκε ο ήλιος.

Ο Λευτέρης, με μάτια που κοντεύανε να πεταχτούν από τις κόχες τους, τράβηξε σιγά την κουρτίνα. Με το ζέρι συγκρατήθηκε να μην ξεφωνήσει “μανούλα μου”. Ένωθε σα να τον περιέλουσαν με ζεματιστό νερό, να καίει ολόκληρος, ενώ, τι παράξενα πράγματα παρουσιάζουν οι αντιδράσεις του ανθρώπου, έτρεμε απ’ τη συγκίνηση.

Αυτή φόρεσε με αργές κινήσεις τη ρόμπα της και γυρνώντας στον άντρα της, ρώτησε αν το χαμόμυλο ήτανε καλό.

- Ωραίο είναι, απάντησε αυτός. Πότε θα με τρίψεις;

- Μόλις πιείς το χαμόμυλό σου, είπε αυτή. Και δείχνοντας ένα μπουκάλι με οινόπνευμα, στο κομοδίνο, συμπλήρωσε: Το οινόπνευμα είναι εδώ.

Καθώς μιλούσε, ίσως από διαίσθηση, σήκωσε το βλέμμα προς τη μπαλκονόπορτα και τον είδε. Τρόμος ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό της. Φτιάχνοντας τη ρόμπα της, προχώρησε αργά και βγήκε στο μπαλκόνι.

- Δεν μου λές. Σούστριψε; Του είπε ψυθιριστά.

- Με απατάς, της είπε αυτός με όμοια αυστηρό ύφος.

- Εγώ; Με ποιον;

- Με τον άντρα σου.

- Είσαι τρελός.

- Μάλιστα είμαι! Με κατάντησες τρελό, έκανε με απόγνωση ο Λευτέρης κι άρχισε να πηγαινοέρχεται στο μπαλκόνι, κουνώντας τα χέρια σαν τρελός σ’ αλήθεια και ανακατώνοντας τα μαλλιά του με τα χέρια του. Ο βίδας σ’ όλο του το μεγαλείο.

Από μέσα ακούστηκε η φωνή του ταγματάρχη, ο οποίος λόγω κουφαμάρας, δεν πήρε χαμπάρι, φυσικά, τι γινότανε στο μπαλκόνι.

- Θάρθεις να με τρίψεις;

- Έρχομαι, φώναξε εκείνη.

- Πήγαινε να τον τρίψεις, άπιστη, γρύλισε ο Λευτέρης.

- Έλα τώρα. Εγώ θα τον τρίψω, δε θα με τρίψει αυτός. Τι ζηλεύεις; Σε παρακαλώ φύγε.

- Όχι δε φεύγω. Κι αν με διώξεις, θα πηδήξω απ’ το μπαλκόνι, να σκοτωθώ, έκανε αυτός με θυμό.

- Λίγο δύσκολο, από το τρίτο πάτωμα, είπε εκείνη ειρωνικά.

- Θα βουτήξω με το κεφάλι.

- Σε παρακαλώ, μην κάνεις σαν παιδί...

- Έρχεσαι; Ξανακούστηκε η φωνή από μέσα.

- Αμέσως, απάντησε η Μαρίτσα και ξεκίνησε για μέσα κάνοντας νοήματα στο Λευτέρη να φύγει και μπήκε κλείνοντας την κουρτίνα πίσω της.

Αυτός ακούμπησε στο κάγκελο με τα δυο χέρια και κοίταξε κάτω. Ύστερα σήκωσε τα μάτια στον ουρανό. Η λάμψη των άστρων, που η υγρασία την έκανε να τρεμουλιάζει, φάνταζε σαν πρόσκληση. Είδε τα μάτια της εκεί ψηλά κι αμέσως θυμήθηκε τη

γύμνια της. Γύρισε απότομα και κοίταξε μέσα. Η εντριβή είχε τελειώσει. Ο ταγματάρχης φόρεσε τη φανέλα του και μπήκε στο λουτρό. Σε λίγο μπήκε και η Μαρίτσα.

Στο σημείο αυτό, οι καλοί άνθρωποι απ' τους οποίους άκουγα την αφήγηση στο καφεενείο, είχαν αρχίσει να ξεραίνονται στα γέλια, προς μεγάλην απορία μου. Γνώριζαν βέβαια το τι ακολούθησε και γελούσαν πριν ακόμα το αφηγηθούν.

Αδημονώντας ν' ακούσω τη συνέχεια, γελώντας κι εγώ, μιας και το γέλιο είναι μεταδοτικό, τους παρακάλεσα να σταματήσουν τα γέλια και να συνεχίσουν επτέλους. Πράγματι, η αφήγηση της ιστορίας, λίγο τραβηγμένη ίσως, πράγμα που δεν έχει και τόση σημασία όταν πρόκειται να διασκεδάσει κανείς, συνεχίσθηκε, συνοδευόμενη από παταγώδη γέλια, που ακουγόντουσαν σ' όλη τη γύρω περιοχή κι έκαναν τους άλλους, θαμώνες και περαστικούς, να γυρνούν και να μας κοιτάζουν, γελώντας κι αυτοί, χωρίς φυσικά να ξέρουν την αιτία που μας έκανε να ξεκαρδιζόμαστε.

Ο Λευτέρης λοιπόν, σαν αυτόματο που υπακούει ποιος ξέρει σε ποια βραχυκυκλωμένη εντολή του εγκεφάλου του, τράβηξε την κουρτίνα και... μπήκε στο δωμάτιο! Προχώρησε μέχρι τη μέση του και στάθηκε κοιτάζοντας, χωρίς νάβει σίγουρο πως τόβλεπε κιόλας, ένα κάδρο στον τοίχο. Σε λίγο, ο ταγματάρχης βγήκε απ' το λουτρό, πέρασε ξυστά πίσω από την πλάτη του Λευτέρη και χωρίς να προσέξει πήγε στο κομοδίνο και πήρε ένα μαντήλι. Όμως, ούτε κι ο Λευτέρης έδειξε να τον πρόσεξε. Ο πρώτος, φύσηξε τη μύτη του στο μαντήλι και κίνησε να φύγει. Τότε, ξαφνικά συνειδητοποίησε την παρουσία ενός άντρα, με γυρισμένη την πλάτη, ένα μέτρο κοντά του, να καζεύει το κάδρο. Τινάχτηκε πετώντας το μαντήλι ψηλά κι έβγαλε μια μικρή κραυγή. Τινάχτηκε κι ο Λευτέρης που είχε ξεχαστεί σκεφτόμενος ποιος ξέρει τι, βιδωμένος στη μέση του δωματίου. Γύρισε απότομα. Οι δύο άντρες κοιτάχτηκαν.

- Ποιος είσαι συ; Μπήγει φωνή ο ταγματάρχης.

Την ίδια στιγμή βγαίν' η Μαρίτσα απ' το λουτρό, βλέπει τη σκηνή και της ξεφεύγει κι αυτηνής μια τρομαγμένη κραυγή.

- Εγώ είμαι εγώ, λέει ο Λευτέρης, που μέσα του, μετά το ξάφνιασμά του, ξυπνούσε ο γεννημένος φαρσέρ. Εσείς ποιος είστε κύριε;

- Α! Κι εγώ, εγώ είμαι! απαντάει σα χαμένος ο ταγματάρχης.

- Ωραία, συνεχίζει ο Λευτέρης με μια σιγουριά που καθηλώνει τον άλλον. Και τι γυρεύετε στο ξένο δωμάτιο και διαταράσσετε την ησυχία ενός ανθρώπου που ήρθε στο ωραίο αυτό μέρος ν' αναπαυθεί; Σας οφείλω τίποτε;... Ορίστε;

Ο ταγματάρχης τάχει χάσει εντελώς. Ψελλίζει.

- Μα, αυτό κύριε, είναι το δικό μου δωμάτιο, όπου μένω με τη γυναίκα μου.

- Δεν μ' ενδιαφέρει κύριε τι κάνετε σεις με τη γυναίκα σας. Ορίστε, παρακαλώ, περάστε έξω!

- Μα, εδώ μένω, λέει ο ταγματάρχης σα ν' απολογείται.

- Λάθος, επιμένει ο Λευτέρης, που νιώθει ότι δε χρειάζεται πολλά ο άλλος για να υποταχτεί τελείως στο τρελό παιχνίδι του.

- Πώς λάθος, τολμάει ν' αντιπείνει ο ταγματάρχης.

Και δείχνοντας γύρω, συνεχίζει δειλά:

- Τα κρεβάτια, τα ίδια... Οι κουβέρτες... Όλα γύρω...

- Σ' ένα ξενοδοχείο, όλα τα δωμάτια είναι ίδια και οι κουβέρτες κι όλα...

- Μα, τα ρούχα... και τα άλλα...

Βλέπει τη Μαρίσα που έχει σταθεί στο πλάι, έχοντας χάσει τη λαλιά της, μη ξέροντας τι να κάνει κι αυτή.

- Ακόμα και η γυναίκα μου, ίδια είναι...

- Συμβαίνουν, συμβαίνουν κύριε. Περάστε έξω σας παρακαλώ. Μπήκατε κατά λάθος σε άλλο δωμάτιο... Έξω, Έεεεξωωω... Φωνάζει απειλητικά τώρα ο Λευτέρης.

Ο ταγματάρχης έχοντας χάσει οριστικά κάθε αυτοέλεγχο, τραβιέται σιγά-σιγά προς την πόρτα ρίχνοντας ματιές τρομαγμένες, πότε προς τη γυναίκα του και πότε στο Λευτέρη ο οποίος στέκει μονίμως σπηλωμένος στη μέση του δωματίου, με το κεφάλι ψηλά και ύφος που δεν σηκώνει καμία αντίρρηση.

- Έλα Μαρίσα, λέει με ξεψυχισμένη φωνή στη γυναίκα του ο σύζυγος.

Εκείνη, ρίχνει μια διφορούμενη ματιά στο Λευτέρη κι ακολουθεί τον ταγματάρχη στο διάδρομο. Όμως, δεν φαίνεται να έχει χάσει τελείως την ψυχραιμία της, γιατί πριν βγει, γυρίζει στο Λευτέρη και του λέει ψιθυριστά, με απειλητικό τόνο.

- Μη σε βρούμε εδώ όταν θα γυρίσουμε.

Μόλις βγήκαν, ο Λευτέρης αρπάζει την πετσέτα που η Μαρίσα είχε ρίξει σε μια καρέκλα και με μελοδραματικές κινήσεις, την κουβαριάζει, τη σφίγγει στο στήθος του, κλείνοντας τα μάτια του. Κατόπιν τη φέρνει στο πρόσωπό του και το βυθίζει μέσα της, προσπαθώντας ν' ανασάνει το άρωμα εκείνης και τέλος την πετάει πάλι στην καρέκλα. Στέκεται για λίγο, κοιπάζοντας προς τα κει που έφυγαν. Στο στόμα του ζωγραφίζεται ένα πλατύ χαμόγελο και με μεγάλες δρασκελιές, πάει στον εξώστη, καθαλαίει το κάγκελο και κατεβαίνει.

Στο μεταξύ, το ζευγάρι στο διάδρομο, γυρίζει από πόρτα σε πόρτα, ψάχνοντας για το δωμάτιό του. Μπροστά ο ταγματάρχης με τα εσώρουκά του μόνο, προσπαθούσε να διακρίνει τα νούμερα στις πόρτες και κάθε τόσο ζήταγε βοήθεια.

- Μαρίσα, τι αριθμό γράφει εδώ; Κοίτα σε παρακαλώ, γιατί δεν έχω τα γυαλιά μου.

Έκαναν έτσι μια βόλτα σ' όλες τις πόρτες έχοντας χάσει τον προσανατολισμό τους, δηλαδή ο ταγματάρχης για ν' ακριβολογούμε, και τέλος ξαναβρέθηκαν μπροστά στη δική τους πόρτα, που η Μαρίσα είχε φροντίσει να μείνει μισάνοικτη. Μπήκε πρώτη και προχώρησε κοιπάζοντας γύρω. Κοίταξε και στον εξώστη. Σιγουρεύτηκε πως ο Λευτέρης είχε φύγει και ψύχασε. Ξαναμπήκε στο δωμάτιο, ενώ ο ταγματάρχης σωριάζονταν στο κρεβάτι, μη μπορώντας απ' την ταραχή του να σταθεί πια όρθιος. Με φωνή που μόλις ακουγότανε, τη ρώτησε.

- Είσαι σίγουρη πως δεν ήμασταν στο δικό μας;

- Δεν ξέρω χρυσέ μου, απάντησε λίγο ταραγμένη κι αυτή. Ας κοιμηθούμε τώρα. Έχουμε ζαλιστεί...

Ξάπλωσαν και σε λίγο κοιμήθηκαν.

Την επομένη, μόλις ξύπνησαν, αυτός άρχισε να ρωτάει τι συνέβη ψες. Αυτή του είπε πως δε θυμάται να συνέβη τίποτε. Αυτός της περιγράφει το επεισόδιο, όμως αυτή τον βεβαιώνει πως δεν θυμάται τίποτε, για κανένα επεισόδιο. Μάλλον στον ύπνο του θα το είδε! Φάνηκε ότι τον έπεισε.

Όμως, παρά τη μόνιμη, ελαφρά θολούρα του, το μυαλό του ταγματάρχη αρνιόταν να υποταχτεί πλήρως στην ιδέα πως όλ' αυτά τα ονειρεύτηκε. Τον άνδρα εκείνον τον είχε δει επανειλημμένως στην πλάζ. Είχε προσέξει πως κοίταζε τη γυναίκα του. Θέλεις, σκέφτηκε, να τα έχουν φτιάξει και να συναντήθηκαν κιόλας στο δωμάτιό μας; Αυτή η εκδοχή εξηγούσε το χθεσινοβραδινό επεισόδιο. Ναι, ναι, ο άντρας αυτός, είχε μπει στο δωμάτιό τους για να περιμένει τη γυναίκα του, νομίζοντας ίσως ότι θα πάει πριν απ' αυτόν, όπως έγινε το προχθεσινό κι άλλα βράδια που αυτός είχε μείνει κάτω κι έβλεπε τηλεόραση. Όσο το σκεφτότανε, τόσο πίστευε πως έτσι έγιναν τα πράγματα. Α! την άτιμη, είχε πιάσει φίλο. Βέβαια, ήτανε κάτι που το φοβόταν. Δεν του έλειπε η συναίσθηση της διαφοράς ηλικίας. Αλλά, το παλιοκόρπισο, κάτω απ' τη μύτη του! Θα δεις όμως, τι θα της έκανε. Δεν ήτανε τόσο βλάκας, να καθίσει να τον κοροϊδεύουν. Ένωθε και προσβλημένος. Αυτόν, έναν ταγματάρχη, ήρωα του πολέμου. Αυτός, που όρθωσε τα στήθη του στα Στούκας, δε θα υπερασπίζονταν την τιμή του απέναντι σ' έναν ζιγκολό; Πού θα του πήγαιναν, θα τους τσάκωνε... Με το λειψό μυαλό του λοιπόν, κατάστρωνε σχέδια.

Από τη μεριά της, η Μαρίτσα ήταν έξω φρενών. Ακούς εκεί, ο μουρλός, να μπει στο δωμάτιό τους και να τους πείσει "να περάσουν έξω"! Αλλά δε μπορούσε να μη θαυμάσει και το θράσος του. Τελικά, να το καλοσκεφτεί κανείς, ήταν ένα αστείο. Εξωφρενικό μόν, αλλά αστείο. Πλάκα έκανε ο κατεργάρης. Και είχε μια χάρη, έτσι που παρίστανε το θυμωμένο και τους διάταζε "έξω... έξω...". Χα, χα, χα... Όσο το σκεφτότανε, τόσο τον έβρισκε διασκεδαστικό, αξιολάτρευτον. Κι επιπλέον, ήταν ωραίος!

Πήγε στην πλάζ μόνη της. Ο ταγματάρχης αποφάσισε ξαφνικά να πάει στο χωριό του, που δεν ήταν μακριά. Κάποιο κτήμα έδινε για καλλιέργεια κι έπρεπε να συμφωνήσει με τους ενδιαφερόμενους. Θα γύριζε αύριο.

Ο Λευτέρης είχε φτάσει στην πλάζ, πριν απ' αυτήν. Βούτηξαν, ανοίχτηκαν και βρέθηκαν δίπλα. Αυτός χαμογελούσε. Αυτή με σοβαρό ύφος, αλλά γελούσαν τα μάτια της.

- Βρήκατε το δωμάτιό σας τελικά; αστειεύτηκε αυτός.

- Σα δεν ντρέπεσαι, του απάντησε γελώντας.

- Γιατί, γούστο είχε, γέλασε κι αυτός. Εξάλλου δεν έγινε τίποτε κακό. Εγώ το διασκέδασα!

- Εγωιστί. Δεν σκέφτηκες ότι ο άντρας μου μπορούσε να πάθει κάτι από την ταραχή του, όταν σε είδε ξαφνικά, είτε η Μαρίτσα και στην ανάμνηση της σκηνής, δεν μπόρεσε να μην ξεκαρδιστεί. Γελούσαν κι οι δύο σα μικρά παιδιά που έκαναν σκανδαλιά.

- Αγάπη μου, είπε ο Λευτέρης και ξαφνικά σοβαρεύτηκε και πρόσθεσε επίσημα.

- Θέλω να σε δω.

- Μα με βλέπεις, τον πείραξε εκείνη.

- Έλα. Άσε τ' αστεία. Πότε μπορείς;

Μεσολάβησε σιγή. Η Μαρίτσα σκεφτότανε. Τέλος είπε κοφτά:

- Απόψε. Πού θα σε βρω;

- Τι πού θα με βρείς; Στο δωμάτιό μου.

- Α! Δεν έχει τέτοια! Εγώ εννοώ να πάμε μια βόλτα στην εξοχή. Εξάλλου στο δωμάτιο... είναι λίγο επικίνδυνο. Μπορεί να μας δούνε. Άσε που αν έρθει κανείς, ο άνδρας μου ας πούμε, θα είναι αδύνατο να το σκάσω.

- Κι άντρας σου; Δε θ' ανησυχήσει που θα λείπεις;

- Πήγε στο χωριό του και μάλλον δε θάρθει απόψε. Αλλά ποτέ δεν ξέρεις. Λοιπόν; Πού;

- Πού;... Στον παλιό μύλο, εδώ πιο πέρα, πού τελειώνουν τα σπία;... Είπε ο Λευτέρης δείχνοντας προς μια κατεύθυνση και συμπλήρωσε την ερώτηση: - Τι ώρα;

- Ας πούμε στις οχτώμισι... Νάχει νυχτώσει λίγο, γιατί δε θέλω να μας δουν.

* * *

Όταν χώρισαν, στο μυαλό του Λευτέρη στριφογύριζαν ιδέες για το πώς θα κατάφερναν να μην περιοριστεί η συνάντησή σε "μια βόλτα στην εξοχή". Τέλος, κατάστρωσε ολόκληρο σχέδιο. Ένα χιλιόμετρο πιο κει απ' το μύλο όπου ορίστηκε το ραντεβού, ήτανε μια παλιά, εγκαταλειμμένη ψαροκαλύβα. Εκεί θα την πήγαινε βόλτα τάχα και με κόλπο θα την ανάγκαζε να μείνει μαζί του πολλή ώρα. Τι κόλπο; Έτρεξε σ' ένα φίλο του, μανιώδη των ηχογραφήσεων και του πήρε μια κασέτα με ηχογραφημένα γαυγίσματα και ουρλιαχτά σκύλων. Την έβαλε στο κασετόφωνό του και κουβαλώντας το, ξεκίνησε το απόγιομα νωρίς, για την καλύβα. Έκρυψε το μαγνητόφωνο σε απόσταση δεκαπέντε μέτρων από την καλύβα. Το δοκίμασε κιόλας να δει αν η απόσταση ήταν η σωστή για ν' ακούγονται τα ουρλιαχτά πειστικά.

Όταν βράδιασε, την έστησε στο μύλο. Σε λίγη ώρα ήρθε κι αυτή και ξεκίνησαν τον περίπατο. Αυτός κρατούσε και μια σακούλα με μερικές τυρόπιτες κι ένα μπουκάλι κρασί, καθώς κι ένα κλεφτοφάναρο. Σωστή επιχείρηση...

Στο δρόμο, έλεγαν διάφορα και συνηθισμένα, για να γνωριστούν καλύτερα, για το παρελθόν του ο καθένας, για την παιδική ηλικία του κι άλλα που, όσο πληθαίνουν, τόσο ο ερωτικός ερεθισμός υποχωρεί και το όραμα της προσδοκώμενης ηδονής εξασθενίζει.

Καθίσανε στην αμμουδιά, έξω απ' την καλύβα και κοιούσαν το φεγγάρι που μόλις πρόβαλε ολόγιομο απ' την ακύμαντη θάλασσα. Γύρω, πεύκα πυκνά. Μόνη εξαίρεση στη νυχτερινή γαλήνη και σιωπή που βασιλεύε, το μονότονο τραγούδι των τριζονιών.

Την αγκάλιασε με το ένα χέρι, ενώ με τ' άλλο της χάιδεψε τα μαλλιά.

Αυτή έγειρε το κεφάλι στον ώμο του κι αναστέναξε.

- Γιατί αναστενάζεις Μαρίτσα μου; τη ρώτησε μ' ένα λυπημένο τόνο στη φωνή του κι αυτός.

- Ε, σκέφτομαι τη ζωή μου. Τόσα όνειρα...

- Η ζωή δεν έρχεται όπως τη θέλουμε, της είπε γλυκά. Όμως στο χέρι μας είναι να την κάνουμε υποφερτή και να ελπίζουμε.

Και αναστενάζοντας κι αυτός, πρόσθεσε μαλακά.

- Σ' αγαπώ.

Αυτή σφίχτηκε πάνω του. Τα χείλη τους ενώθηκαν.

Ένα αεράκι που άρχισε να φυσάει απ' τη στεριά, ανακάτεψε τα μαλλιά της. Της

τα χάιδεψε πάλι, απαλά. Ύστερα χάιδεψε το σβέρκο της και τον φίλησε. Το χέρι του σύρθηκε στην πλάτη της. Με το άλλο άρχισε να χαιδεύει τα στήθη της. Τα χείλη τους ξαναενώθηκαν. Το στήθος της ανεβοκατέβαινε κι η ανάσα της γινόταν όλο και πιο γρήγορη. Ρουθούνιζε ηδονικά. Το ένα χέρι του Λευτέρη πήγε στα γόνατά της. Της σήκωσε το φουστάνι κι άρχισε να ανεβαίνει όλο και ψηλότερα. Την ξάπλωσε αργά κι εξακολούθησε να τη χαιδεύει και να την φιλάει.

Στο μεταξύ, ο αέρας όλο και δυνάμωνα. Σφύριζε ελαφρά στ' αφτιά τους και στα κλαδιά των πεύκων. Τα χάρδια του Λευτέρη, γινότουσαν όλο και πιο τολμηρά.

Ξαφνικά αυτή ανακάθισε, σα να θυμήθηκε κάτι και τούπιασε τα χέρια.

- Μην... μην, σε παρακαλώ, τον ικέτεψε.

Ξαφνιάστηκε ο Λευτέρης. Πήγαιναν όλα τόσο καλά.

- Τι έπαθες;

- Δεν πρέπει... Μην, σε παρακαλώ... Ως εδώ... ωραία ήτανε.

- Σ' αγαπώ, ψιθύρησε αυτός στ' αφτί της.

- Κι εγώ σ' αγαπώ Λευτέρη, όμως δεν έχει καμία αξία. Προς το παρόν τουλάχιστον. Δε θέλω να προχωρήσω τώρα σε κάτι τόσο πρόσκαιρο και μετά να πονώ. Γιατί, έτσι κι αλλιώς, σύντομα θα χωρίσουμε, θα καθούμε. Δεν θέλω να έχω μια ανάμνηση που θα με πονάει... Λυπήσου με...

Η Μαρίτσα φαινόταν έτοιμη να κλάψει. Ο Λευτέρης, για μια στιγμή ένιωσε πραγματικά να λυπάται. Όμως, η νοοτροπία του άνδρα που ποθεί, υπερίσχυσε. Έπρεπε να τη φέρει στα νερά του. Ήταν ζήτημα χρόνου. Και το είχε προβλέψει...

- Καλά Μαρίτσα, είπε. Ας καθίσουμε έτσι σαν πρωτόβγαλιτο ερωτευμένο ζευγαράκι!

Και με ύφος πρόσχαρο, πρόσθεσε:

- Μήπως πεινάς; Έχω φέρει τυρόπιτες.

- Κρυώνω, έκανε αυτή ενοχλημένη κι έσφιξε τα χέρια γύρω στον κορμό της.

- Πάμε στην καλύβα, πρότεινε αυτός.

Πήγαν εκεί. Η καλύβα, δεν ήταν παρά μια σκεπή από καλάμια και φτέρες και μ' ένα μόνο τοίχο, προς τη μεριά της στεριάς, ο οποίος όμως έκοβε τελείως τον αέρα. Απ' τη μεριά της θάλασσας, ήτανε τελείως ανοιχτή και το φεγγάρι χαμηλά ακόμη, φώτιζε όλο το εσωτερικό της. Καθίσανε κι ακούμπησαν τις πλάτες τους στον τοίχο.

- Πεινάς; Ξαναρώτησε σε λίγο αυτός.

- Όχι. Εξάλλου, πρέπει να φύγουμε... Θέλεις να πηγαίνουμε;

- Μα γιατί βιάζεσαι;

- Δεν ξέρω... Έχω μια προαίσθηση, σα να πρόκειται να συμβεί κάτι... Φοβάμαι. Νιώθω σα να μας παρακολουθούν... Ξέρεις, δεν έχω ξαναπατήσει τον άνδρα μου... Λες να μας πήρε κάποιος από πίσω και να του το πει;

- Δε φαντάζομαι, της είπε αυτός και για την καθησυχάσει τάχα, πρόσθεσε.

- Κάθισε εσύ εδώ κι εγώ θα κάνω μια βόλτα για να σιγουρευτούμε. Έτσι; Και μετά, φεύγουμε.

Σηκώθηκε, πήρε το κλεφτοφάναρο και πήγε κατευθείαν στο μαγνητόφωνο. Πάτησε το πλήκτρο κι απομακρύνθηκε. Μόλις άρχισαν τα γαυγίσματα, κοπάδι ολόκληρο σκύλων, άρχισε κι αυτός να φωνάζει "έξω... έξω..." και να πετάει πέτρες και να

τινάζει τα κλαδιά των πεύκων. Κατόπιν, τρέχοντας, ξαναγύρισε στην καλύβα. Πριν μπει από κάτω, πέταξε δύο κοιτρόνες που κρατούσε, προς το μαγνητόφωνο. Η Μαρίτσα στεκόταν όρθια, τρομαγμένη.

- Είναι μόνο κάτι σκυλιά εδώ γύρω, της είπε και αγκαλιάζοντάς την, πρόσθεσε: Εδώ μέσα δε μπαίνουν. Φοβούνται. Αλλά, αν φύγουμε τώρα, κινδυνεύουμε.

- Και τι θα κάνουμε; Δεν θα φύγουμε;

- Θα περιμένουμε λίγο, να φύγουν αυτά πρώτα. Μην φοβάσαι... Έλα κάθισε πλάι μου, είπε αυτός και την παρέσυρε κάτω.

Κάθισαν πάλι, με την πλάτη στον τοίχο. Τα γαυγίσματα ακουγόntonουσαν πότε πιο κοντά και πότε μακρύτερα. Άλλοτε γαυγίζαν πολλοί σκύλοι μαζί κι άλλοτε ένας ή δύο. Θαυμάσια!

Αγκαλιάστηκαν. Την έσφιξε δυνατά και τη φίλησε. Ίσως ο κίνδυνος την έκανε πιο θερμή, γιατί τον αγκάλιασε κι αυτή, δυνατά. Εκείνος άρχισε πάλι τα τολμηρά χάδια κι εκείνη αφηνόταν. Της είχε σηκώσει τελείως το φουστάνι κι ετοιμαζότανε να της βγάλει την κιλότα, όταν ξαφνικά, ένας παράξενος κρότος ακούστηκε και τους έκανε ν' αναπηδήσουν. Σε λίγο, δεύτερος, παρόμοιος κρότος. Ο Λευτέρης, δε θυμότανε ν' άκουσε τίποτα τέτοιο όταν τ' απόγιομα είχε ελέγξει την εγγραφή. Νάπαθε κάτι το μαγνητόφωνο; σκέφτηκε.

Σε λίγο, ανάμεσα απ' τα γαυγίσματα, ακούστηκε πάλι ο κρότος, σα να πέφτανε πέτρες ή κάτι πιο ελαφρύ. Τώρα τα γαυγίσματα είχαν σταματήσει κι ακούστηκε μόνο ένα ουρλιαχτό, ενώ οι κρότοι επαναλήφθηκαν μαζί με θορύβους από κλαδιά, σα να περνούσαν πέτρες ανάμεσά τους. Ύστερα, σταμάτησαν οι κρότοι και μαζί σταμάτησαν κι οι σκύλοι. Φαίνεται, τελείωσε η κασέτα.

Για λίγο, ακουγότανε μόνο ο αέρας. Αλλά ξαφνικά, καινούργιος κρότος, πολύ κοντά αυτή τη φορά και μαζί, ένα μεγάλο κουκουνάρι κύλησε στο δάπεδο μπροστά τους. Κοκκάλωσαν κι οι δύο. Ακόμα και πραγματικοί σκύλοι, δε θα μπορούσαν να το κάνουν αυτό. Η Μαρίτσα είχε λουφάξει στην αγκαλιά του, με κομμένη την ανάσα. Πριν προφτάσει κάποιος απ' τους δυο να πει κάτι, καινούργιο κουκουνάρι έπεσε, στη στέγη αυτή τη φορά κι από κει, πάνω στα πόδια τους.

Έεεε! Πήγαινε πολύ, πια. Κάποιος τους έκανε πλάκα. Ο Λευτέρης ξαναβρήκε την αυτοκυριαρχία του. Παρατώντας τη Μαρίτσα που έτρεμε, σηκώθηκε, πήρε το κλεφτοφάναρο, βγήκε απ' την καλύβα, μάζεψε ένα χοντρό ξύλο που βρήκε πιο κει και κραδαίνοντάς το σα ρόπαλο, προσπάθησε να διακρίνει κάτι μέσα στο αμυδρό φως του φαναριού και του φεγγαριού. Δεν είδε κανέναν. Πήγε στο μαγνητόφωνο, το πήρε υπομάλης και γύρισε στην καλύβα. Δεν γινότανε τίποτα πια. Έπρεπε να φύγουν.

- Πάμε, είπε στη Μαρίτσα και τη βοήθησε να σηκωθεί.

Καθώς όμως απομακρυνόντουσαν γρήγορα απ' την καλύβα άκουσαν κάποιον να φωνάζει "πιάστε τους... πιάστε τους" και συγχρόνως ένα γδούπο. Άρχισαν να τρέχουν και με την ψυχή στο στόμα, έφτασαν στο μύλο και κρύφτηκαν στα χαλάσματα. Αν τους είχε πάρει κάποιος από πίσω, θα τον έβλεπαν.

Πραγματικά, σε λίγο είδαν μια ανθρώπινη σιλουέτα, που περνούσε κουτσαίνοντας. Και στα πρώτα φώτα της πόλης που άρχιζε λίγο πιο πέρα, τον αναγνώρισαν.

- Ο άνδρας μου, έκανε κατάπληκτη η Μαρίτσα.

- Αυτός ήτανε λοιπόν, είπε κι ο Λευτέρης.

Τι είχε συμβεί. Ο ταγματάρχης, για να σιγουρευτεί για την απιστία της γυναίκας του, δεν είχε φύγει βέβαια, αλλά την είχε παρακολουθήσει από το ξενοδοχείο, όταν αυτή βγήκε, μέχρι την καλύβα. Τους είδε στην αρχή να κάθονται στην ακροθαλασσιά. Περίμενε για να τους πιάσει σε προχωρημένο στάδιο. Κατόπιν, τους είδε να μπαίνουν στην καλύβα. “Εδώ είμαστε”, είπε. Ένωσε στα στήθη του, να φυσάει ο άνεμος του πολέμου. Ο θυμός, τον έκανε να βλέπει τον εαυτό του σαν ηρωικό γίγαντα που ετοιμάζεται να ορμήσει στη μάχη: “Νυν υπέρ πάντων αγών”, θα σκέφτηκε κι ετοιμάστηκε για την έφοδο. Πήρε βαθιά αναπνοή και ξεκίνησε ορμητικός. Λίγο ακόμα και θα φώναζε “αέρα... αέρα”. Δεν πρόφτασε όμως. Μόλις έκανε τρία βήματα, είδε το Λευτέρη να βγαίνει με το κλεφτοφάναρο και να ψάχνει. Λούφαξε πάλι. “Α! τον κατεργάρη”, σκέφτηκε. “Σιγουρεύεται ότι δεν τους βλέπει κανείς. Πού να ξέρει ότι έχει να κάνει με πονηρό αντίπαλο, μ’ εμένα δηλαδή”.

Όμως σε λίγο, άκουσε τα σκυλιά να ορμάνε στο Λευτέρη και τον είδε να πετάει πέτρες και να τρέχει. Ω Θεέ μου! Ήταν ανάγκη να μου το κάνεις αυτό; απόρησε ο ηρωικός ταγματάρχης και κατατρομαγμένος, για σιγουριά, σκαρφάλωσε στο πρώτο πεύκο που βρήκε, μπας και τα σκυλιά έρθουν κατά δω. Αυτά γαύγιζαν ασιταμάτσια και δεν έλεγαν να φύγουν. Του χαλούσαν την επιχείρηση. Τι να κάνει για να τα διώξει; Βρήκε τη λύση στα κουκουνάρια που κρεμόντουσαν απ’ τα κλαδιά, γύρω του. Άρχισε λοιπόν να τα πετάει. Τα σκυλιά έφυγαν χάρη σ’ αυτόν - που να καταλάβει; - Όμως καλού κακού, εξακολούθησε να πετάει κουκουνάρια δεξιά κι αριστερά. Κάποια στιγμή, αφού τα πράγματα ψύχασαν, αποφάσισε να κατεβεί αλλά σταμάτησε. Είδε το Λευτέρη να πλησιάζει. Φοβήθηκε ότι ερχότανε σ’ αυτόν. Αλλά ο Λευτέρης ξαναγύρισε στην καλύβα και σε λίγο, το ζευγάρι βγήκε κι άρχισε ν’ απομακρύνεται γρήγορα. Απελπισμένος ο ταγματάρχης που έβλεπε πως έχανε το παιχνίδι, άρχισε να φωνάζει “πιάστε τους, πιάστε τους” και στη βία του να κατεβεί, έπεσε και στραμπούληξε το πόδι του.

Φυσικά, όταν συναντήθηκε με τη γυναίκα του στο ξενοδοχείο, έγινε τρομερή σκηνή. Την άλλη μέρα έφυγαν κι από τότε δεν ξαναφάνηκαν στην πόλη.